

АРХІВ РОДИНИ ШЕПТИЦЬКИХ У ПРИЛБИЧАХ: РЕКОНСТРУКЦІЯ, ОГЛЯД ЗБЕРЕЖЕНИХ ДОКУМЕНТІВ

Євген Чернухін

старший науковий співробітник

*Інститут рукопису Національної бібліотеки України
імені В. І. Вернадського, канд. філол. наук*

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4906-0787>

DOI: [https://doi.org/10.37222/2524-0315-2020-12\(28\)-4](https://doi.org/10.37222/2524-0315-2020-12(28)-4)

Відтворено структуру та склад архіву родини Шептицьких у Прилбичах. Уперше проаналізовано 100 збережених документів архіву Шептицьких з огляду на вірогідну первинну систематизацію. Архів родини Шептицьких був певною мірою наслідком колекційної діяльності, становив близько 400 одиниць і був формалізований наприкінці XIX ст. Частину архіву Митрополит Андрей Шептицький вивіз до Львова, а після 1944 р. її конфіскували органи влади разом з «Архівом історії унії» та іншими матеріалами Української греко-католицької церкви.

Ключові слова: *Шептицькі, Митрополит Андрей Шептицький, Прилбичі, «Архів історії унії».*

Актуальність дослідження зумовлена браком історичних розвідок, які б висвітлювали колекційну діяльність родини Шептицьких у другій половині XIX ст., зокрема під час створення архіву й бібліотеки в родовому маєтку в Прилбичах, а також необхідністю поглиблення студій стосовно ініціатив Митрополита Андрея Шептицького та його брата Климентія у справах створення «Архіву історії унії» та книгозбірні «Студіону», виокремлення їхньої особистої ролі в укладанні рукописних і книжкових зібрань.

Аналіз досліджень і публікацій. На сьогодні не існує досліджень, присвячених безпосередньо питанням формування і складу родового архіву Шептицьких у Прилбичах. У попередніх розвідках ці питання ми розглянули побіжно в контексті опису документів ф. XVIII в Інституті рукопису Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського (далі — ІР НБУВ) [2-4]. З цих досліджень

впливає, що, подібно до низки інших фондів IP НБУВ, ф. XVIII є штучним утворенням, до складу якого ввійшли різноманітні матеріали XIV–XX ст., здебільшого невизначеного походження, які надходили до Києва зі Львова після 1944 р. за нез'ясованих обставин. Отже, ця частина історії створення фонду відома, але ніяк не висвітлює попередні етапи формування колекції та її складових. Зібрання було формалізовано як ф. XVIII у 1960 р. під назвою «Львівська Греко-католицька митрополича консисторія. Архів Андрея Шептицького», і більшість його матеріалів (459 од. зб.) було заінвентаризовано восени 1961 р. Причина тодішнього звернення працівників відділу рукописів до опрацювання матеріалів Греко-католицької церкви залишається невідомою, але може бути пов'язана з політичними змінами як у самій країні, так і в зовнішньополітичних відносинах СРСР. На жаль, опрацювання документів припинилося так само раптово й було продовжене лише в 1991 р. Сьогодні фонд налічує 608 одиниць зберігання [1]. Археографічний опис усіх документів фонду, розташованих за датою укладання, був оприлюднений 2011 р. окремим виданням [4].

Вважається, що до Києва надійшла частина так званого «Архіву історії унії», який заснував і збирав Митрополит Андрей Шептицький [4, с. 5]. Однак попри всі загальні твердження про існування цього архіву, документальні свідчення про його склад, тобто описи або каталоги документів, ще не оприлюднені. Наразі лише незначна частина документів ф. XVIII можуть бути ідентифіковані як такі, що раніше перебували в складі інших рукописних зібрань або архівів. Очевидно, що більшість документів ф. XVIII походять з якихось інших історичних зібрань. Для з'ясування походження київських документів під час укладання археографічних описів усіх їх було порівняно з типологічно подібними документами в інших архівних зібраннях. Такий підхід дав змогу виокремити принаймні три складові частини ф. XVIII, до яких можна зарахувати більшість одиниць зберігання. Це, насамперед, матеріали з історії Церкви, що надійшли, найвірогідніше, з архіву Львівської греко-католицької митрополичої консисторії, документи з архіву в Прилбичах, а також службова документація й листування 1903–1943 рр. [2]. Крім цього, деякі поодинокі документи ф. XVIII мають очевидні ознаки належності до певних колекцій або зібрань, з яких вони були вилучені й передані до «Архіву історії унії» або іншого

невідомого нам зібрання, рештки якого опинилися в Києві. Серед таких зібрань — колекція Церковного музею у Львові [4, с. 31-32], «збірка о. Гуглі» [4, с. 107], збірки давніх актів різних архівів тощо.

Метою нашого дослідження є реконструкція вірогідного кількісного складу та структури архіву родини Шептицьких у Прилбичах, а також висвітлення тематичного розподілу документів архіву, з'ясування можливих шляхів його поповнення, причин утрати більшої частини документів.

За нашими спостереженнями, у складі ф. XVIII доволі чітко вирізняються декілька блоків документів, найбільший з яких міг бути частиною архіву Львівської митрополичої консисторії, як це й зазначено в назві фонду [2]. У цій статті ми розглянемо лише одну складову фонду, документи якої мають очевидні маркери попередньої формалізації або визначаються за сукупністю інших ознак.

Отже, у складі фонду помітно виокремлюється частина документів зі штампом архіву в Прилбичах — родовій маєтності Шептицьких. Поруч зі штампом — «ARCHIWUM | ТЕКА ... (Герб) № ... | PRZYŁBICKIE» — зазвичай зазначене облікове число документа, проставлене друкарським способом — на машинці або особливим клеймом (*іл. 1*). Загалом документів, позначених штампом прилбицького архіву, — 99. Найменше з облікових чисел — 13, найбільше — 396. Один документ (№ 521, Каталог № 551*) не має облікового числа (лише штамп архіву) і датується 1907 р. Ще один документ того ж року має числові облікові штампи, але без зображення герба (№ 522, Каталог № 555). Отже, загальна кількість збережених документів із прилбицького архіву, маркованих його власниками, сягає 100 одиниць (див. Додаток). Числові штампи на документах свідчать про те, що в Прилбичах колись були зареєстровані принаймні 398 документів, з яких понад чверть сьогодні зосереджена в Києві. Це майже шоста частина від загальної кількості одиниць ф. XVIII. Доречно зазначити, що з 242 документів фонду, записаних на пергаменті, 42 надійшли саме у складі прилбицького архіву, а ще 48 прилбицьких документів XIV–XVII ст.

* Тут і далі посилання на документи подані в такій послідовності: у тексті статті всі прилбицькі документи зазначені за їхніми первісними архівними номерами (№ ...). У разі відсутності номерів архіву у круглих дужках зазначені першими сучасні шифри ф. XVIII в ІР НБУВ, а далі — порядкові номери в каталозі фонду (Каталог, № ...) [4].

належать до найдавніших документів фонду. Відзначимо й «багатомовність» прилбицького архіву. Так, серед збережених прилбицьких документів 14 укладені німецькою мовою, 9 — французькою, 9 — старослов'янською, один — українською, решта розподіляється приблизно порівну — латина або польська.

Більша частина зі 100 прилбицьких документів має також інші облікові помітки, зокрема, зроблені червоним олівцем. При цьому було проставлено або лише саме число, або зі знаком «№». Такі самі облікові числа збереглися й на багатьох інших документах ф. XVIII. Проте на документах прилбицького архіву відсутні облікові записи червоним олівцем після облікового числа 65 (до 98), а також бракує низки документів під іншими номерами, якщо припустити, що невідома нам особа послідовно опрацювала всі 99 одиниць архіву. Найбільше число, проставлене червоним олівцем на прилбицьких документах, — 98, але зазначені лакуни цього обліку могли бути заповнені документами іншого походження, якщо всі матеріали були колись перемішані. Це означає, що виконавець обліку вже не відокремлював прилбицькі документи від решти документів майбутнього ф. XVIII, а розглядав їх разом. Спроба встановити, на яких засадах здійснювався цей облік, наштовхується на низку невідповідностей. Це був не прямий хронологічний підхід, позаяк документ № 31 від 1871 р. зареєстровано поміж документами № 292 від 1384 р. та № 296 від 1459 р. Останнє облікове число (98) записано на документі № 325 від 1696 р., тоді як йому передує чимало документів пізнішого походження. Укладач обліку, здається, намагався здійснювати хронологічний розподіл в межах своїх уподобань і наявних документів. Це останнє теж суттєве, оскільки очевидно, що поміж прилбицькими документами він обліковував ще й інші, тоді як майже третина прилбицьких (29 одиниць) чомусь залишилася поза його увагою. До цієї плутанини треба додати, що нам невідома різниця між числами, записаними червоним олівцем, із зазначенням знака «№» і без такого знака, які почасти стосуються тих самих документів, хоча в обох випадках, схоже, діяла одна особа.

Так, помітки за № 1-2, 4, 6-9, 16 бачимо на генеалогічних таблицях № 387, 388, 390, 392, 394, 395-396 — отже, їх виконавець свідомо відокремлював ці матеріали за змістом або форматом.

Проте відповідних поміток нема на таблицях № 386, 389, що належать до тієї самої тематичної групи. До того ж, таблиця № 392 має облікове число № 16, що вдвічі більше за кількість усіх збережених у фонді генеалогічних таблиць.

Характерно, що на прилбицьких документах майже немає поміток іншого роду, що рясно представлені на більшості одиниць ф. XVIII. Це може свідчити про фізичну окремішність матеріалів прилбицького архіву від інших, як уже під час формування первісного масиву «унійних» матеріалів, так і надалі, або ж про особливий до них підхід. Тим не менше, декілька документів з архіву були обліковані разом з іншим масивом історичних документів. Особливо цікавим є приклад документів № 62-63, на яких були проставлені такі дві облікові помітки, як на більшості одиниць зберігання сучасного ф. XVIII. Ці два документи дуже важливі ще з іншого погляду. По-перше, власник їх об'єднав в одній палітурці, виготовленій на замовлення так, як це зазвичай робили для тих книжок Прилбицької бібліотеки, що потребували реставрації. Це дуже ошатна оправа з білої шкіри з тисненням золотом герба графів Шептицьких і датою (*іл. 2-3*). По-друге, на гербовому штампі архіву записані облікові помітки (*іл. 4-5*), відсутні на всіх інших штампах, позаяк за архівні числа правила друковані номери поруч зі штампом. І, нарешті, це ледь не єдиний випадок, коли на рукописах прилбицького архіву був свідомо зроблений запис про зміст документа вже після формалізації документів як архівних одиниць і виготовлення оправи (*іл. 6*).

Якщо придивитися до облікових чисел документів прилбицького архіву, дати складання документів, чисел, проставлених на них червоним олівцем, побачимо, що наразі відсутні прилбицькі архівні номери 1-12, 14-30, 32-61, 64-229, 231-291, 306, 322, 324, 329, 333-334, 348, 363, 366-368, 382-383, 393. Очевидно, що це може бути наслідком різних обставин. По-перше, збережені дотепер документи міг вилучити з загалу прилбицьких документів і перевезти в інше місце, вірогідно, до Львова, уже сам Митрополит Андрей, або це могли зробити за його наказом. У такому разі можна спробувати зрозуміти логіку відбору і припустити, які саме документи були відібрані, а які залишилися в Прилбичах. Очевидно також, що доля останніх була так само трагічна, як і всієї садиби

разом з її останніми мешканцями. По-друге, можливо, що з Прилбичів до Львова був перевезений весь архів. Тоді брак документів треба пояснювати їх пізнішим вилученням з якоюсь окресленою метою, але навряд чи це відбувалося за час існування «Архіву історії унії» або за життя Митрополита Андрея. Якщо ці документи насправді було втрачено пізніше, тобто після смерті Митрополита в листопаді 1944 р., то є вірогідність, що вони десь існують. Єдиний маркер, що вказує на походження цих документів, це вже зазначений штамп архіву в Прилбичах. Зрозуміло, що цей штамп може бути або ж не дуже зрозумілим десь на невідомих нам теренах, або ж, навпаки, таким, що застерігає хранителів від оприлюднення факту існування цих документів через острах імовірного позову про повернення архіву до України. У кожному разі треба припускати також можливі втрати найцінніших документів архіву, що могли відбуватися в будь-який період їх зберігання й будь-де аж до остаточної інвентаризації львівських матеріалів в ІР НБУВ. Недослідженим, на жаль, залишається питання конфіскації історичних матеріалів у Митрополита на час його нетривалого арешту й заслання до Росії в 1914–1917 рр. Відомо, що частина рукописів і колекцій перебувала на розгляді в Російській академії наук у Петрограді і поверталася до Львова поступово вже після 1917 р. [4, с. 4-5].

Числові штампи на документах прилбичького архіву свідчать, що їх систематизували на різних засадах. Так, можна вбачати хронологічний підхід, застосований спершу в самих Прилбичах, а згодом невідома нам особа залишила помітки червоним олівцем. Проте і в першому, і надто в другому випадку цей підхід не був ані послідовним, ані бездоганним. Скажімо, ще в Прилбичах на двох документах двічі було проставлено число «323» — удруге, мабуть, замість «324», а число «336» на одному з документів було закреслене й виправлене на «337». Ще один документ (№ 522; Каталог № 555, запрошення на весілля) 1907 р. слугував обкладинкою для двох інших документів прилбичького архіву. На цій умовній «обкладинці» були проставлені штемпелем два числа — 370 і 371, які зазначені також і на вміщених у ній документах.

Одним із можливих пояснень пізніших помилок в обліку прилбичьких документів є імовірність існування в минулому обкладинок

або конвертів, у яких вони могли зберігатися. Такі обкладинки та конверти справді наявні у ф. XVIII. Деякі з них роздерті або ж у дуже поганому стані. Очевидно, що вони не мали історичної вартості для осіб, відповідальних за матеріали, й могли бути відкинуті як сміття разом з їхніми обліковими записами. Ці останні припущення роблять вірогідним ще одне: частина документів ф. XVIII, а саме — ті, що без «старих шифрів», могла теж колись зберігатися в Прилбичах. Принаймні деякі з таких документів за типологією та іншими ознаками тяжіють швидше до прилбичьких документів, аніж до інших складових частин фонду, до прикладу, документи № 418, 514-516 (Каталог, № 418-421) 1808 р. з планами та описами ґрунтів, лісів і маєтностей у Цвітовій тодішнього Заліщицького округу.

Розглядаючи сьогодні збережені документи прилбичького архіву, спробуємо обміркувати його первісну організацію, тобто засади, на яких була здійснена його формалізація, в межах доступних нам документів з обліковими числами № 13-396.

Насамперед помітна відсутність значної кількості документів прилбичького архіву на початкові числа до № 292, після якого йде значний масив історичних документів XIV–XIX ст. З попередніх номерів маємо лише № 13, 31, 62, 63, 230 — усі XVIII–XIX ст. Отже, це був непрямий хронологічний, а швидше тематичний розподіл документів. При цьому підхід до визначення «теми» міг бути різним. Так, декілька документів з початковими номерами вказують на земельно-майнові відносини (№ 13); на суспільний статус родини (№ 31); на окремі церковні справи (№ 62-63, 230). Останні номери прилбичького архівного обліку (№ 386-396) представлені на єдиній цілком виразній за всіма ознаками тематичній групі документів — це розлогі генеалогічні таблиці кінця XIX ст. родоводу Шептицьких і Фредро, зареєстровані в дотичних до геральдичних справ інституціях. Можна припустити, що ця остання група справді могла бути завершальною, і таким чином систематичний поділ архіву був формалізований. Документ від 2 квітня 1907 р. зі штампом архіву, але без числа (дозвіл на приватну аудієнцію папи Пія X (№ 521; Каталог, № 551), може свідчити про те, що він уже не вкладався в «історично-тематичну» схему формалізації і вимагав іншого підходу. Документ № 522 (Каталог, № 555) узагалі використали як обкладинку для «цінніших» документів.

Документи, що зберігалися за номерами до № 292, за винятком зазначених п'яти одиниць (№ 13, 31, 62-63, 230), загалом залишаються для нас невідомими. Можливо, там були приховані документи надто приватного характеру. Існує велика ймовірність, що в прилбицькому архіві зберігалися також документи дружини графа Івана Шептицького Софії, доньки Олександра Фредро, і туди могли надійти його літературні праці, спогади тощо.

Якщо матеріали з родового архіву Шептицьких відбирав сам Митрополит Андрей, то він міг залишити значну їх кількість у Прилбичах як такі, що не стосуються загальної або церковної історії і не мають бути предметом публічного розгляду. Якщо ж перевезений ним до Львова прилбицький архів був повним, а документи зникли вже після 1944 р., то можна припустити, що вони були надто важливими з ідеологічного погляду і їх знищили або десь заховали тодішні політичні противники Митрополита. Утім, можливі й якісь інші, цілком природні, причини цих значних прогалин у збереженій частині прилбицького архіву, про які ми нічого не знаємо. Так само невідомими є й ті особи, які повідрізали найцінніші печатки й автографи з більшості історичних документів архіву.

Доволі складно зрозуміти, як відбувався тематичний розподіл, а відтак і формалізація документів у межах № 292-385. Ця «історична» частина документів дуже різноманітна за змістом. Серед найдавніших матеріалів знаходимо суспільні привілеї, купчі, постанови щодо вирішення майнових або земельних суперечок, квитанції тощо. Для пізніших документів характерні постанови коронованих осіб і державних або церковних діячів, особисті папери європейського нобілітету.

Не можна сказати, що всі вони обліковані хаотично. Можна легко побачити з десяток тематичних блоків, але досить нерівних за складом. У кожному з таких «блоків» по декілька документів обліковані «разом», тобто послідовно, і це не могло бути випадковістю. Деякі з них, вочевидь, пов'язані з родами або особами Йозефа Сульковського, Чарторійських, Браницьких, Олександра Фредро, Тадеуша Костюшка. Інші можна умовно вважати за документи «перших або владних осіб»: магнатів, князів, королів, ерцгерцогів, імператорів, хоча ці матеріали можна розподілити також за історично-географічним принципом на польські, австрійські, російські тощо. «Дрібніші», за соціальним станом емітентів, документи

можна зарахувати до нотаріальних актів різних часів і регіонів, які важко об'єднати на якихось інших засадах.

Цю біографічно-тематичну картину порушують поодинокі справи, що опинилися між зазначеними групами документів. Це два масонські сертифікати (№ 341, 349), розділені й часом укладання, і числовим обліком, за яким поміж ними або поруч зберігаються витяг з метричної книги про хрещення Івана Лукаша від 1771 р. (№ 347), давні акти австрійських ерцгерцогів XVI–XVII ст. (№ 340, 342–345), акт призначення Петра Білянського архієпископом 1779 р. (№ 346) тощо. Окремі документи важко характеризувати інакше, як випадкові: до прикладу, за № 326 в архіві зберігся друкований аркуш із текстом польською мовою за підписом Вільгельма Роша про порядок роботи пошти й здійснення поштових перевезень у другій половині XVIII ст.

Порівнюючи збережену в Києві частину прилбицького архіву з рештою матеріалів ф. XVIII, варто зазначити, що документи з історії церкви, а також вихідні постанови польської коронної канцелярії та Апостольського Престолу представлені лише поодинокими документами. З цього погляду цікаво було б з'ясувати, чому все ж таки ці документи потрапили до прилбицького архіву, наприклад лист Юліана Куїловського до папи Пія IX від 10 жовтня 1856 р. (№ 373). Підказкою тут може бути запис на листі рукою Льва Шептицького, але інших подібних документів серед збережених нема. Між тим, багато схожих документів, тобто дотичних до історії Церкви XIX ст., зберігаються в інших частинах ф. XVIII, нібито генетично не пов'язаних з архівом у Прилбичах. Загалом документів, що стосуються історії Церкви, в прилбицькому архіві чимало, але більшість є порівняно «дрібними» майновими, судовими або фундаційними актами.

До актів перших церковних осіб належать лише два: митрополита Філіппопольського й Драмського Софронія від 1669 р. (№ 319) і грамота Пія VI про поставлення Петра Білянського 1779 р. (№ 346).

Крім зазначених вище генеалогічних таблиць, в архіві майже відсутні документи, які б мали безпосередній стосунок до родини Шептицьких. Винятком є патент на графський титул Іванові Шептицькому (№ 31) та повідомлення папського мажордома про

надання аудієнції Андрею Шептицькому в квітні 1907 р. (№ 521; Каталог № 551). Отже, доступна нам частина прилбицького архіву має швидше загальноісторичний, а не родовий або родинний характер. Більшість документів архіву, природно, віддзеркалює історію середньоевропейського культурного простору XIV–XIX ст.

Важко сказати, коли й як постав архів у Прилбичах. Давність окремих актів ніяк не може правити за доказ часу формування самої колекції, а радше свідчить про чийсь колекційні інтереси. Проте не можна заперечувати, що деякі з документів могли передавати століттями з рук до рук за родовою належністю, перш ніж їх формалізували як архів Шептицьких.

Очевидно, що опрацювання архіву, тобто той облік матеріалів, на який ми посилаємося, або принаймні більшої його частини, відбувалося вже після надання Шептицьким графського титулу, тобто в 1870-ті роки, позаяк саме ці документи зараховані до архіву за номером 31. З іншого боку, незначна кількість матеріалів, безпосередньо пов'язаних з історією роду, а також тематичне розмаїття збережених документів, дає підстави припустити, що більшість з них стала надбанням родини вже як колекційних. Опосередковано про це свідчать спогади про колекційну діяльність графа Івана Шептицького, відомого бібліофіла й збирача старожитностей, який перетворив частину прилбицької садиби на справжній музей. Можливо, що подальші історичні розвідки допоможуть з'ясувати, чи існує якийсь зв'язок між прилбицькими архівними матеріалами та представниками роду Шептицьких, як і коли потрапляли документи до архіву, адже серед них є матеріали, пов'язані з такими подіями, як поділ Польщі, боротьба за незалежність від Російської імперії та ін.

На наш погляд, кінцева формалізація архіву відбувалася все ж таки під кінець XIX ст. або на початку XX ст., тобто під час або після укладання генеалогічних таблиць. Таким чином, виконавцем або замовником обліку мав бути Іван Шептицький. Однак формалізація архіву могла відбуватися й пізніше, до прикладу, за ініціативою Андрея Шептицького, який також пристав до колекційної діяльності.

Повертаючись до тематично-хронологічної організації прилбицького архіву, можна вважати, що вона, незважаючи на всі

недоліки, не була надто безглуздою для тих часів і зрештою відповідала умовам зберігання документів і поглядам або ставленню до них відповідальних за облік осіб. Хто саме були ці особи, нам невідомо. Швидше за все, вони могли читати документи, але нотаток про їхній зміст або датування зазвичай не залишали. Закиди щодо нерівного або ненаукового обліку документів, з огляду на їхню хронологію або тематику, не є надто коректними стосовно цієї приватної родової колекції. Для порівняння нагадаємо, що опис ф. XVIII, який в 1960–1992 рр. здійснили науковці відділу рукописів Центральної наукової Бібліотеки Академії наук УРСР (нині — НБУВ), має ті самі недоліки, тобто його уклали без попередньої систематизації матеріалів, і він є надзвичайно незручним у користуванні.

Висновки. Архів Шептицьких у Прилбичах постав у другій половині XIX ст. як зібрання родинних та історичних документів. Вірогідним засновником і головним збирачем старожитностей був граф Іван Шептицький. Джерелом для поповнення архіву, крім документів родини, слугували різноманітні надбання з усіх доступних тоді джерел, унаслідок чого зібрання згодом набуло почасті музейного забарвлення. У XX ст. зібрання втрачає значення як форма зосередження історичних матеріалів, стає «закритим» для нових надходжень і перетворюється на пам'ятку колекційної діяльності. Натомість виникають інші архівні проекти, що їх будуть втілювати Андрей та Климентій Шептицькі. Найцікавіші або найцінніші історичні документи прилбичького архіву були вивезені з Прилбичів і зберігалися у Львівських сховищах разом з «Архівом історії унії» та іншими зібраннями. З частинами цих зібрань прилбичькі документи потрапили до Києва, де згодом стали складовою частиною ф. XVIII відділу рукописів Бібліотеки АН УРСР. Уперше були описані й представлені для науковців у 1960–1961 рр. Повний археографічний опис усіх прилбичьких документів (ф. XVIII) був оприлюднений 2011 р. у каталозі рукописів ІР НБУВ.

Тематичне, географічне та мовне розмаїття розглянутих документів прилбичького архіву і ф. XVIII загалом не сприяє їх опрацюванню науковцями в тому сенсі, що документи не утворюють збірок, дослідження яких могло би привести до якихось змістовних висновків. Тому, попри всю цінність історичних документів

ф. XVIII, небагато дослідників працює з ними в ІР НБУВ. Між тим, окремі документи фонду можуть виявитися ключовими у вирішенні багатьох історичних завдань, пов'язаних з дослідженням минулого України, країн Центральної та Східної Європи, історії Церкви, суспільства або життя окремих осіб.

Додаток

№ 13. 1727 р., березня 19. П'ятинді.

Лев Кишка, архієпископ-митрополит, про надання в оренду села Великі Бісковичі Антонієві Шалькевичу.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 56.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 493; Каталог, № 224.

№ 31. 1871 р., вересня 16. Відень.

Імператор Франц-Йосиф I про надання Іоанну Кантію Ремігію Шептицькому графського титулу та герба.

Старі облікові помітки: на етикетці 195; 404; червоним олівцем № 23.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 343; Каталог, № 500.

№ 62. 1715 р. березня 14. Унів.

Варлаам Шептицький про підтвердження статуту церковного братства при Нагірнянській Щирецькій церкві Різдва Пресвятої Богородиці.

Старі облікові помітки: 2666–405; 519/14лл; червоним олівцем № 2.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 153; Каталог, № 207.

№ 63. 1764 р., червня 14.

Витяг з Актів генеральних візитацій про стан Щирецької церкви Різдва Пресвятої Богородиці.

Старі облікові помітки: 2666–405; 519/14лл; червоним олівцем № 23.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 154; Каталог, № 278.

№ 230. 1590 р. червня 20. Берестя.

Михайло Рагоза про підтвердження Братства Різдва Пресвятої Богородиці в Рогатині.

Старі облікові помітки: червоним олівцем № 41.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 585; Каталог, № 61.

№ 292. 1384 р., у п'ятницю в день св. Агати. Сандомир.

Матіас Моленда засвідчує, що Микола, батько Катерини, надає їй права власності на половину будинку в Сандомирі.

Старі облікові помітки: червоним олівцем № 1.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 460; Каталог, № 2.

№ 293. 1420 р., першого дня після дня св. Станіслава. Краків.
Іоанн, декан Краківського собору, і Петро Шафранек із Ключиче
про передачу села Богушиче з таверною для забезпечення служби
трьох в катедральному соборі св. Станіслава у Кракові.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 9.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 461; Каталог, № 3.

№ 294. 1441 р., у вівторок після неділі Laetare. Грабовець.
Петро Одроваст зі Спрови, камерарій, про розмежування спадкових
маєтностей між Іваськом, сином Георгія з Грабовця, та його дядьком
Данилом.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 9.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 462; Каталог, № 4.

№ 295. 1458 р., у п'ятницю після свята св. Матвія. Попловичі.
Іоанн із Цієншова, краківський каштелян, про звільнення від податків
маєтку в Мисленичах.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 4.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 463; Каталог, № 6.

№ 296. 1459 р., у вівторок Остав'и Епіфанії. Сандомир.
Петро з Вишмонтова, суддя, і Микола з Панкова, підсудок, про
владнання на користь городян судової справи між Павлом із
Завіхоста та консулами й городянами Сандомиру стосовно вільного
проїзду через маєтності.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 3.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 464; Каталог, № 7.

№ 297. 1472 р., жовтня 16. Сандич.
Петро з Кониче про підтвердження фундації вівтаря св. Андрія в
соборній церкві св. Маргарити в Новому Сандичі.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 5.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 465; Каталог, № 8.

№ 298. 1475 р., серпня 27. Перемишель.
Георгій Літнос і Микола Биліна про вирішення суперечок між
магістром Лукою з Сандомиру та Станіславом з Ловче стосовно
розмежування земель.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 9.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 577; Каталог, № 9.

- № 299. 1477 р., у середу після дня св. Бартоломея. Радом.
Михайло Бладек, підсудок радомський, про підтвердження права
Іоанна Мнішека, пресвітера церкви Пречистої Діви Марії в Сандомірі,
на володіння частиною мастності померлої Ядвиги Горчичиної.
Старі облікові помітки: № 30, червоним олівцем 7.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 466; Каталог, № 10.
- № 300. 1479 р., у суботу січня 2. Краків.
Матіас з Кобиліна, декан, Станіслав з Бресни, Андрій зі Старгорода,
Іоанн з Ловича, Бернгард із Приси, Микола зі Ставу, Яків з Борича
та інші прелати й каноніки церкви св. Флоріана про поставлення
під заставу села Люб'єнко.
Старі облікові помітки: 1720, червоним олівцем 8.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 467; Каталог, № 11.
- № 301. 1554 р., у понеділок після свята Архангела Михаїла. Сандомір.
Станіслав, граф Течин, та інші про розмежування королівських
мастностей Малі Стриковіце з мастком Зволень.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 476; Каталог, № 43.
- № 302. 1573 р., січня 29.
Коронна рада засвідчує, що Доброгост Потворовський, староста
болеславський, вніс плату до коронного скарбу.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 588; Каталог, № 53.
- № 303. 12. 1505 р., у суботу після дня св. Валентина. Краків.
Бернард, декан і адміністратор, про призначення пребенди для
перемиського катедрального собору.
Старі облікові помітки: № 13; 3; червоним олівцем 20.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 468; Каталог, № 12.
- № 304. 1507 р., у четвер у переддень св. Мартина Сповідника. Люблін.
Станіслав із Казанова про розмежування земель між спадковими
мастностями Сточек і Сьємьєн.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 21; A 3; № *Amo Litt. B.*
Сучасні шифри: ф. XVIII, 469; Каталог, № 13.
- № 305. 1509 р. Лютом.
Старійшини, архімагістри, а також усі менші й старші брати
згромадження в місті Лютом про затвердження окремих положень
у статуті щодо їхньої діяльності та обов'язків.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 29.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 578; Каталог, № 14.

№ 307. 1593 р., лютого 3. Вісьнич.

Тестамент Катерини з Порудного.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 19.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 478; Каталог, № 65.

№ 308. 1514 р., червня 19. Краків.

Микола Робош із Кошице про призначення Фелікса Ляха каноніком перемиського собору.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 16.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 470; Каталог, № 16.

№ 309. 1531 р., у понеділок після свята Всіх Святих. Подстолице.

Бенедикт Издбенський про розмежування земель між садибами Подстолице та Яновичи.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 18.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 472; Каталог, № 22.

№ 310. 1533 р., у понеділок напередодні св. Гала. У полі між селами.

Комісарії Іоанн, граф Тарновський; Петро Зборовський, каштелян малокоштинський; Іоанн Осолінський, хорунжий; Георгій Вітов, трапезник люблінський; Микола Липницький, камерарій сандомирський, про розмежування спадкових прав Бальтазара Собека та Андрія Тарло.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 17.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 473; Каталог, № 23.

№ 311. 1555 р., у п'ятницю після свята Успіння Пресвятої Богородиці. У полі.

Іоанн з Очешина, канцлер і підкоморій краківський, про розмежування маєтностей Збиковіце, Станкова та Вроновіце.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 17.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 477; Каталог, № 44.

№ 312. 1529 р., листопада 2. Краків.

Станіслав Горський засвідчує акт підтвердження прав архідиякона Мартина з Плошка на фундацію церкви св. Миколая.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 13.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 471; Каталог, № 19.

№ 313. 1551 р., у четвер після дня св. Адальберта єпископа. Львів.

Микола Нарайовський, суддя, і Петро Числінський, підсудок, про розмежування парафій між церквами св. Федора і св. Миколая, що лежать поза мурами міста Львова.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 15.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 475; Каталог, № 41.

№ 314. 1594 р., у понеділок перед днем св. Апостолів Петра і Павла. Андрій Речицький засвідчує документ про межі спадкових земель Тульники й Брезьніца.

Старі облікові помітки: *L 5to; N 4to; H 5; Litt. B.*
Сучасні шифри: ф. XVIII, 561; Каталог, № 66.

№ 315. 1599 р. у п'ятницю після свята Відвідин св. Діви Марії. Між маєтностями.

Андрій Речицький про розмежування маєтностей Тульники, Гродек і Брезьніца.

Старі облікові помітки: *№ 6to Litt. B.*
Сучасні шифри: ф. XVIII, 479; Каталог, № 72.

№ 316. 1615 р. Мінськ.

Кшиштоф Слушка, Павло Ріндер, Богдан Яхновський та інші про вибиття міщанина Григорія Ляха з Тучковського дому на ґрунтах церкви свв. Козьми та Дем'яна.

Старі облікові помітки: *57; 87-D.*
Сучасні шифри: ф. XVIII, 435; Каталог, № 82.

№ 317. 1615 р. Мінськ.

Копія кінця XIX ст. документа № 316.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 64.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 36; Каталог, № 83.

№ 318. 1617 р., липня 17. Вільна.

«Випис із головних книг трибунальних у Вільні» стосовно рішення суддів Віленського воєводства у справі розмежування земель між маєтками Григорія Медротія та Юзефа Петкевича.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 582; Каталог, № 84.

№ 319. 1669 р., листопада 21. Петропавлівський монастир.

Софроній, митрополит Філіппопольський і Драмський, екзарх Македонський, про поставлення Стефана Сасиновського пресвітером до церкви Покрови Пресвятої Богородиці в Козаківці.

Старі облікові помітки: *№ 15; 155; 119;* червоним олівцем 63.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 87; Каталог, № 136.

№ 320. 1670 р., червня 24. Гошовський монастир.

Йосиф Шумлянський про поставлення Михайла Соловйовича пресвітером до православної церкви св. Георгія у Слуцьку.

Старі облікові помітки: 120; червоним олівцем 62.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 100; Каталог, № 145.

№ 321. 1710 р., травня 7.

Подорожна для Станіслава Яновецького на переїзд з Ярославу до Кракова.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 19.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 446; Каталог, № 204.

№ 323. 1592 р. березня 23. Луцьк.

Войцех Вітвінський та Гаврило Головінський від імені княгині Марії Буремської висловлюють підстарості Аматаєві Стемковському протест проти рішення про призначення Іванової-Хренецької та її сина Петра Хренецького опікунами для малолітніх спадкоємців князя Андрія Буремського.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 60; *Ex Fas. 111; P 3tio.*
Сучасні шифри: ф. XVIII, 443; Каталог, № 63.

№ 323. 1627 р., червня 4. Городець.

Криштоф Толочко про купівлю сел і земельних ділянок Віленським капітулом у Криштофа Єронімовича Ходкевича в Берестові.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 65.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 438; Каталог, № 91.

№ 325. 1696 р., квітня 13. Львів.

Розписка Якуба та Терези Озгієвич на 1300 злотих на пред'явника під гарантію нерухомості.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 98; 156.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 440; Каталог, № 192.

№ 326. Друга половина XVIII ст.

Вільгельм Рош, секретар краківської пошти, про порядок роботи пошти та поштові перевезення.

Старі облікові помітки: червоним олівцем № 49.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 447; Каталог, № 240.

№ 327. 1603 р., січня 28. Край.

Симон Альбімонтанус Перегрінус, підтверджує одержання коштів від пожертви Людвіга Пшеславського на підтримку вівтаря св. Анни й св. Катерини.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 50.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 480; Каталог, № 75.

- № 328. 1662 р., липня 12. Конюша.
Петро Святополк Слупський про одержання податку від Катерини Тенгоборської з Хорунжиці прошовського повіту.
Старі облікові помітки: 55.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 485; Каталог, № 116.
- № 330. 1552 р., напередодні св. Бартоломея.
Ганна Зборовська до Яна Пьйоньйонського стосовно збільшення визиску податків з селян.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 51.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 475а; Каталог, № 42.
- № 331. 1734 р., квітня 1. Новосілки.
Микола Потоцький про надання Іванові Маркевичу в оренду двох млинів і броварні в Ольшаниці.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 12.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 441; Каталог, № 228.
- № 332. 1658 р., листопада 15. В обозі під Торунем.
Богуслав Лещинський про призначення 6 тис. злотих на виплату угорській піхоті військового каштеляна Яна Вієлопольського з Піскової Скали.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 53.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 484; Каталог, № 113.
- № 334. 1661 р., березня 15. Любомль.
Ян Виговський про отримання грошей від купця Фридріха Леделя із Гданська за крам.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 439; Каталог, № 115.
- № 336. 1620 р. липня 8. Ярослав.
Ганна зі Штемберга, княгиня Острозька, про підтвердження прав шпитального отця пробоша Матея Волковича на надану йому частину лану.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 57.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 481; Каталог, № 87.
- № 337. 1530 р., у четвер перед днем св. Апостолів Симеона та Юди. Краків.
Іоанн Пьйоньйонзек з Крузлови, суддя Краківського земського суду, та підсудок Єроним Ташицький з Лушовіце про вирішення справи між каноніками капітулу краківського собору св. Флоріана і Станіславом Квілінським з Ненашова стосовно лісових угідь.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 58.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 575; Каталог, № 21.

№ 338. 1649 р. Іскань.

Катерина Дершнякова зі Стараховіце про продаж ісканському священникові Ференцові Копистинському ріллі.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 55.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 482; Каталог, № 109.

№ 339. 1688 р., листопада 28. Боратичі.

Яків Белхацький з Гледзянова про надання священникові Іоаннові Пацлавському поповства у Боратичах Перемиської землі.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 488; Каталог, № 181.

№ 340. 1646 р., липня 16.

Фердинанд III про переведення до шляхецького стану Іоанна Нограда.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 32.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 483; Каталог, № 108.

№ 341. 1810 р., березня 2.

Посвідчення ложі св. Іоанна Великого Сходу Франції про надання Олександрові О'Доннелю з Люксембургу третього ступеня.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 31.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 570; Каталог, № 423.

№ 342. 1668 р., травня 21. Саксенбург.

Леопольд I про підтвердження привілеїв, наданих мешканцям землі Флас.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 30; № 33.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 562; Каталог, № 128.

№ 343. 1794 р., серпня 19.

Франц II про надання права на проведення ярмарків у Корчині.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 505; Каталог, № 404.

№ 344. 1664 р., листопада 26.

Зигмунд Франц, ерцгерцог Австрійський, підтверджує привілеї від 26 листопада 1646 р., надані його братом Фердинандом Карлом на прохання мешканців земель Флас, Кампадель і Бертенігіст.
Старі облікові помітки: № 33(jj); червоним олівцем 38.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 576; Каталог, № 119.

№ 345. 1567 р., серпня 21.

Фердинанд, ерцгерцог Австрійський, про затвердження майнових і

спадкових прав Антонія Якуба Поймунда у Пайерсберзі та Швамберзі, Зигмунда та Ганса Файта фон Анненберг у Торнсберзі відповідно до заповіту їхнього батька Кристофа фон Анненберга.

Старі облікові помітки: 201; червоним олівцем 27.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 585; Каталог, № 47.

№ 346. 1779 р., листопада 15. Рим.

Пій VI про поставлення Петра Білянського архієпископом Львівським.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 26.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 580; Каталог, № 361.

№ 347. 1771 р., лютого 18. Монастир св. Павла, Влодава.

Витяг із метричної книги про хрещення Івана Лукаша 29 січня 1757 р.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 24.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 497; Каталог, № 311.

№ 349. 1788 червня 7. Валенсія.

Сертифікат про надання Луї Жозефу Марі Ле Коку де Превілю звання магістра масонської ложі.

Старі облікові помітки: червоним олівцем 25.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 574; Каталог, № 392.

№ 350. 1794 р., травня 24. Табір під Пшиленком.

Тадеуш Костюшко про надання Янові Левіновському, капітанові коронної гвардії піхоти, звання майора.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 504; Каталог, № 403.

№ 351. 1794 р., квітня 25. Табір під Іголом'єм.

Тадеуш Костюшко до польського народу про визволення Варшави від загарбників.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 503; Каталог, № 402.

№ 352. 1794 р., квітня 13. Табір під Босутовим.

Тадеуш Костюшко про надання Войцехові Гловацькому, гренадерові підрозділу Краківської міліції, звання хорунжого за хоробрість.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 501; Каталог, № 400.

№ 353. 1794 р., квітня 19. Табір під Босутовим.

Тадеуш Костюшко до місцевої влади з приводу скарги 6-го з'єднання на ставлення до їхніх родин, про звільнення родин повстанців від податків та про надання їм всілякої підтримки.

Сучасні шифри: ф. XVIII, 502; Каталог, № 401.

- № 354. 1812 р., січня 25. Варшава.
Юзеф Понятовський до Лукаша Беганського про виплату грошей гвардійцям.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 509; Каталог, № 424.
- № 355. 1810 р., січня 1. Варшава.
Фрідріх Август про нагородження Яна Моджейовського, солдата Сьомого кавалерійського полку князівства Варшавського, срібним хрестом Військового ордену князівства Варшавського.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 506; Каталог, № 422.
- № 356. 1830 р., грудня 5/17. Санкт-Петербург.
Звернення Миколи I до польського народу з приводу повстання.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 512; Каталог, № 440.
- № 357. 1812 р., червня 3. Вільна.
Універсал комісії тимчасового уряду Великого князівства Литовського про скликання повітових сеймиків 15 серпня 1812 р.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 507; Каталог, № 425.
- № 358. 1691 р., серпня 29. Табір під Хотимиром.
Станіслав Ян Яблоновський про порядок проходження військ безпечнішим трактом на шляху Галич-Коломия-Снятин і про необхідність затримки солдатів-утікачів.
Старі облікові помітки: 139.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 489; Каталог, № 185.
- № 359. 1829 р., січня 7. Варшава.
Варшавське королівське товариство друзів науки про обрання 4 січня Олександра Фредро кореспондентом Товариства.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 448; Каталог, № 438.
- № 360. 1829 р., січня 7. Варшава.
Випис зі статуту Варшавського королівського товариства друзів науки про обов'язки кореспондентів Товариства.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 449; Каталог, № 439.
- № 361. 1774 р., грудня 12. Варшава.
Браницький Франтішек Ксаверій, гетьман коронний, до князя Габрієля Яна Подоського про те, що прибуває до Варшави.
Старі облікові помітки: на обкладинці 340; 347/12лл (решту документів, як свідчить запис на обкладинці, складала № 448, 572-573); червоним олівцем 47.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 499; Каталог, № 327.

- № 362. 1769 р., травня 7. Любомль.
Франтішек Ксаверій Браницький до белзького старости з проханням про надання партикулярної охорони полковникові Водзицькому.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 496; Каталог, № 304.
- № 364. 1710–1724 рр.
Август II про гарантування збереження певних прав ... , засудженого на вигнання й позбавлення честі.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 498; Каталог, № 202.
- № 365. 1697 р., квітня 4. Риманів.
Князь Ян Самійло Чарториський про надання поповства з угіддями в селах Гарнавка й Рудавка парохів о. Олександрові Полявському.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 490; Каталог, № 193.
- № 369. 1771 р., грудня 24 / 1772 р., січня 4. Варшава.
Олександр Бібіков, Август Чарториський, Адам Чарториський про недоторканість і безпеку перших осіб польської корони.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 572; Каталог, № 315.
- № 370. 1764 р., березня 7. Варшава.
Граф Герман Карл Кессерлінг і князь Микола Репнін від імені імператриці Катерини II про всіляку допомогу й підтримку князям Чарториським, Станіславу Понятовському, їхнім батькам, родинам і приятелям.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 573; Каталог, № 277.
- № 371. 1734 р., червня 2. Дрезден.
Йозеф Сульковський до [...] про неможливість одержати для нього посаду старости.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 583; Каталог, № 229.
- № 372. Не раніше 1727 р. Варшава.
Виклад змісту справи між князем Йозефом Сульковським, власником Казимирівського палацу, і візитантками про приналежність городу та ґрунтів, прилеглих до мурів монастиря візитанток у Варшаві.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 442; Каталог, № 223.
- № 373. 1856 р., жовтня 10.
Юліан Куїловський до папи Пія IX з проханням про відпущення гріхів йому та його рідним.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 41.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 517; Каталог, № 451.

- № 374. 1826 р., березня 24. Париж.
Карл X про прийняття Жана-Олександра Казнова де Браквіля, майора австрійської служби, до лав Ордену св. Людовіка.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 42.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 569; Каталог, № 437.
- № 375. 1778 р., лютого 28. Версаль.
Людовик XVI про надання підпоручникові полку карабінерів Антуанові Франсуа Анна Марія де Міньо де Бюссі звання капітана драгунських військ.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 13.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 568; Каталог, № 351.
- № 376. 1774 р., червня 17. Інсбрук.
Марія-Терезія на прохання Йогана Карла Кристофа Гісланфона підтверджує його права як старшого роду на користування відсотками з капіталу.
Старі облікові помітки: *Litt. B; Litt. C*; червоним олівцем 44.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 579; Каталог, № 326.
- № 377. 1792 р., травня 7.
Альберт фон Саксен до [...] про події під час бойових дій, що відбувалися поблизу місцевості (міста) Монс.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 35.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 571; Каталог, № 396.
- № 378. 1814 р., травня 30. Париж.
Фрідріх Вільгельм III про нагородження генерала Фолкмана орденом Червоного Орла третього ступеня.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 29.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 510; Каталог, № 428.
- № 379. 1831 р., червня 20 / липня 2. Петергоф.
Микола I про нагородження барона Іоанна Йосифа де Штутергайма, фельдмаршала-лейтенанта австрійської армії та командуючого військами в Галичині, орденом Білого орла.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 40.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 327; Каталог, № 441.
- № 380. 1825 р., квітня 18/30. Варшава.
Олександр I про надання звання поручника Війська Польського Антонієві Чижевському.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 37.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 325; Каталог, № 436.

- № 381. 1818 р., травня 6. Відень.
Карл Шварценберг, фельдмаршал, до Карла Унглауба, обер-лейтенанта австрійської армії, про надання йому відставки.
Старі облікові помітки: Ч: 36.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 511; Каталог, № 434.
- № 384. 1839 р., березня 23. Відень.
Климент Венцель Меттерніх про необхідність розглянути питання розмежування земельних володінь у садибах [Роваловичі] та [Лулозець].
Старі облікові помітки: червоним олівцем 34.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 513; Каталог, № 442.
- № 385. 1781 р., жовтня 8. Резиденція.
Йосиф II про затвердження актів фінансової ревізії Антона Брунерна щодо стану справ львівської артилерії.
Старі облікові помітки: червоним олівцем 33.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 584; Каталог, № 368.
- № 386. 1898–1899 рр.
Таблиця родоводу Гіацинта Фредро.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 450; Каталог, № 547.
- № 387. 1869 р., червня 31. Львів.
Таблиця родоводу Рози-Терезії Косецької.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 7.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 458; Каталог, № 544.
- № 388. 1884 р.
Таблиця родоводу Софії Фредро.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 6.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 453; Каталог, № 545.
- № 389. 1893–1900 рр.
Таблиця родоводу Софії Фредро.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 452; Каталог, № 546.
- № 390. Друга половина XIX ст.
Таблиця родоводу Софії Фредро.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 8.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 454; Каталог, № 540.
- № 391. Друга половина XIX ст.
Таблиця родоводу Шептицьких.

Старі облікові помітки: червоним олівцем № 9.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 455; Каталог, № 541.

№ 392. Друга половина XIX ст.
Таблиця родоводу Шептицьких.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 16.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 456; Каталог, № 542.

№ 394. Друга половина XIX ст.
Таблиця родоводу Шептицьких.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 14.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 459; Каталог, № 538.

№ 395. Друга половина XIX ст.
Таблиця походження роду Шептицьких.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 1.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 457; Каталог, № 543.

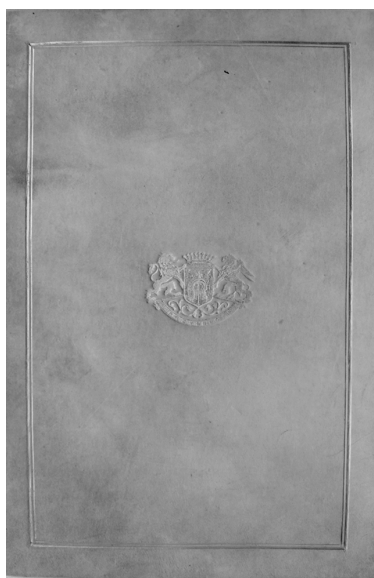
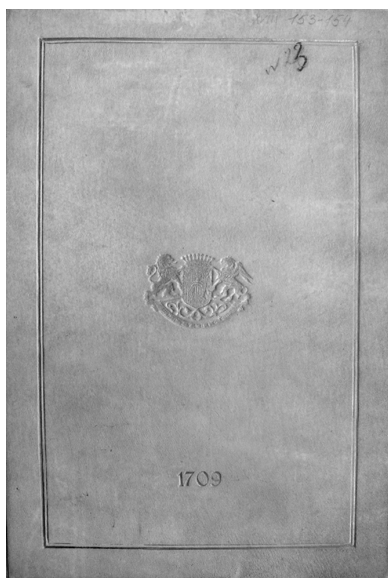
№ 396. Друга половина XIX ст.
Таблиця родоводу чотирьох колін нащадків Терези Кунегунди.
Старі облікові помітки: червоним олівцем № 2.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 451; Каталог, № 539.

[Без номера]. 1907 р., квітня 2. Рим.
Дозвіл-повідомлення у відповідь на прохання Андрея Шептицького до папи Пія X щодо можливості надання йому авдієнції в середу 2 квітня о 6-й вечора.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 521; Каталог, № 551.

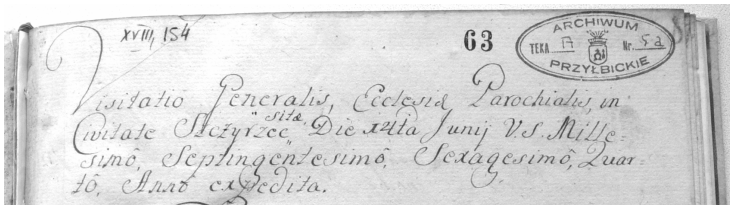
[Без номера й штампа]. 1907 р., серпень. Поттмес.
Батьки графа Макса Йозефа Дейма та баронеси Марії Терезії фон Гумпенберг повідомляють про те, що весілля наречених відбудеться 10 вересня 1907 р. у Поттмесі.
Старі облікові помітки: штамп архіву у Прилбичах і числа 371/372; олівцем 350–351 / 3 лл; червоним олівцем 45.
Сучасні шифри: ф. XVIII, 522; Каталог, № 555.

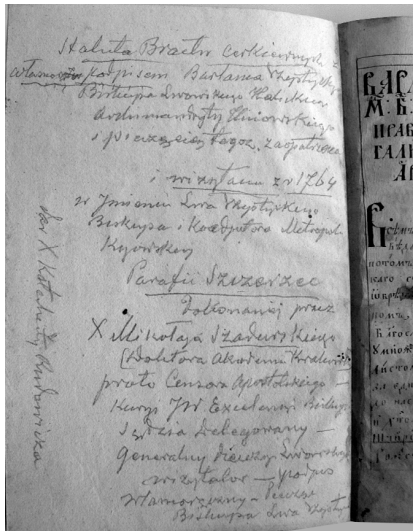
*Іл. 1. Типовий штампель архіву Шептицьких у Прилбичах із зображенням герба і числа одиниці зберігання.
ІР НБУВ. Ф. XVIII, № 152-153*

*Іл. 2-3. Оправа друкованих і рукописних книжок книгозбірні Шептицьких у Прилбичах. ІР НБУВ. Ф. XVIII, № 152-153.
Верхня та нижня кришки*

Лл. 4-5. Штмпель архіву Шептицьких у Прилбичах із зазначенням додаткового шифру документа. ІР НБУВ. Ф. XVIII, № 152-153

Лл. 6. Запис про зміст рукопису на арк. 1 зв.
ІР НБУВ. Ф. XVIII, № 152-153

1. *Лось В. Е., Чернухін Є. К.* Прилбичський родовий архів Шептицьких. Колекція документів з церковної історії України // Архіви, колекції та зібрання державних, громадських та релігійних установ у фондах Інституту рукопису Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського: путівник. Київ, 2015. С. 208-211.
2. *Чернухін Є.* Архів Львівської Греко-Католицької митрополічної консисторії та архів Андрея Шептицького в Інституті рукопису Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського: погляд археографа та питання реконструкції джерел // Рукописна та книжкова спадщина України. Київ, 2007. Вип. 11. С. 3-15.
3. *Чернухін Є.* Історичні колекції та їхні долі: збірка давніх актів митрополита Андрея Шептицького в Інституті рукопису Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського // Ковчег: науковий збірник з церковної історії / відп. ред. *О. Турій*, наук. ред. *Р. Скакун*. Львів: Вид-во УКУ, 2015. Вип. 7. С. 219-231.
4. *Чернухін Є.* Колекція рукописів та архів митрополита Андрея Шептицького: каталог фонду XVIII Інституту рукопису Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського. Київ, 2011. 242 с., іл.

References

1. Los, V. E. & Chernukhin, Ye. K. (2015). Prylbytskyi rodovyi arkhiv Sheptytskykh. Kolektsia dokumentiv z tserkovnoi istorii Ukrainy. *Arkhivy, kolektsii ta zibrannia derzhavnykh, hromadskykh ta relihiinykh ustanov u fondakh Instytutu rukopysu Natsionalnoi biblioteky Ukrainy imeni V. I. Vernadskoho*: putivnyk. Kyiv, pp. 208-211. [in Ukr.].
2. Chernukhin, Ye. (2007). Arkhiv Lvivskoi Hreko-Katolytskoi mytropolychoi konsystorii ta arkhiv Andreia Sheptytskoho v Instytuti rukopysu Natsionalnoi biblioteky Ukrainy imeni V. I. Vernadskoho: pohliad arkheografa ta pytannia rekonstruktsii. *Rukopysna ta knyzhkova spadshchyna Ukrainy*. Kyiv, vyp. 11, pp. 3-15. [in Ukr.].
3. Chernukhin, Ye. (2015). Istorychni kolektsii ta ikhni doli: zbirka davnykh aktiv mytropolyta Andreia Sheptytskoho v Instytuti rukopysu Natsionalnoi biblioteky Ukrainy imeni V. I. Vernadskoho. *Kovcheg: naukovyi zbirnyk z tserkovnoi istorii*. Lviv: Vyd-vo UKU, vyp. 7, pp. 219-231. [in Ukr.].
4. Chernukhin, Ye. (2011). *Kolektsia rukopysiv ta arkhiv mytropolyta Andreia Sheptytskoho: kataloh fondu XVIII Instytutu rukopysu Natsionalnoi biblioteky Ukrainy imeni V. I. Vernadskoho*. Kyiv, 242 p., il. [in Ukr.].

Yevhen Chernukhin, senior scientific fellow of Institute of manuscript of V. Vernadskyi National Library of Ukraine, PhD (Philology)

Archives of the Sheptytskyi family in Prylbychi: reconstruction, review of documents

The aim of the investigation is to reveal the contents and the structure of the Sheptytskyi family archives in their patrimony Prylbychi, to study the present state of documents and their proveniences. For the first time the study of 100 documents from the Sheptytskyi family archives has been carried out considering the initial systematization and the structure of the collection. The later registering of the archives documents have been studied and the complete list of survived records presented in the Supplement. The archives of Sheptytskyi in Prylbychi originated from the family papers and collection activities of John Cantius Remigius Sheptytskyi, the father of the Metropolitan Andrey Sheptytskyi. In the archives were nearly 400 records of various proveniencias, registered by means of special stamp and ordinary numbers presumably at the end of the 19th c. Part of the Prylbychi archives, at least 100 documents, was taken by Metropolitan Andrey Sheptytskyi to his Lviv residence, and thus escaped the extinction, while the mansion in Prylbychi was burnt by the Soviet invaders in 1939. After 1944 this part of the Prylbychi archives was confiscated along with the documents of the «Unia Historical Archives» and other Ukrainian Greek-Catholic Church documentation. Since 1960 a part of these materials is known as the Fond 18 in the Central Academic Library of Ukraine in Kyiv. Nearly a half of Prylbychi archives units are old parchments dating to the 14th-17th cc. Among the others documents there are autographs of the kings and imperators, high rank European aristocracy and government officials, personal privileges, certificates, notarial deeds, etc.

Keywords: *Sheptytskyi family, Metropolitan Andrey Sheptytskyi, Prylbychi, «Unia Historical Archives».*